

(Třetí a poslední reportáž z festivalu Prázdniny v Telči) Třetí srpnový den byl pokračováním návratu k ideálnímu obrazu letní Telče. Sluníčko střídalo sluníčko a nezbylo než vybírat, kam jít a čím se, podobně jako doktor z filmu Vesničko má středisková, kochat. Odpoledne na Kocouří scéně sloužilo ke „kochání se“ kapelami, zařaditelnými pod nadnesený pojem „nízkorozpočtové“, protože to jsou kapely z poměrně blízkého okolí, které velmi rády zahrají pro diváky, kteří neplatí vstupné za to, že užívají veřejný prostor s přídavkem hudby. Kapelu s názvem

Kočičí hra jsem loňského roku odbyl poznámkou, že jsem ji neviděl a neslyšel. Proto jsem se letos rozhodl absolvovat celý koncert, prodloužený i o písni vyplňující čekání na druhou kapelu s názvem

Nebebeztebe

, ohlašující svou přítomnost „za rohem“ v několika časových periodách. Kočičí hře dominuje zpěvačka, kterou neváhám označit přídomek „kus ženský“. Vedle ní stál na pódiu kytarista, na druhé straně hráč na akordeon a klarinet a posledním členem byl perkustista, tradičně v pozadí. Jako host

vystoupila dívka s klarinetem. Nemám v úmyslu kazit hezkou atmosféru letního festivalu zdrcující kritikou, ale u Kočičí hry si neopustím několik poznámek. V případě zpěvačky síla hlasu bohužel nezabrání občasným falešným tónům. Výběr témat z moderní světové literatury či užití textu klasika naší poezie je slepým výstřelem, chybí-li odpovídající hudební stránka, která motiv či text básníka povýší ještě někam jinam a stane se sdělným i pro diváky, kteří jméno slyší poprvé. A za poslední - je jedna dobrá vlastnost zvaná pokora. Ta se ve věku asertivity, kdy většina národa ani pořádně neví, co tento omletý pojem znamená, stává přítěží. Nerad bych se mýlil, ale potlesk a přídavky byly dány spíše kamarády kapely, než publikem, které slyšelo kapelu poprvé. Barometrem byly pro mě reakce Péťi Cihelky, kdy jsem ani jednou neslyšel jeho obvyklý výkřik „bravo!“ Tak snad příště bude líp. Snaha po lepším místu v hledišti zámku mi zabránila získat názor na „opožděnou“ kapelu Nebebeztebe, takže zase za rok.

Jaroslava „Olina“ Nejezchlebu jsem viděl v sestavě s kytaristou **Norbim Kováczem** a multiinstrumentalistou

Šimonem Kotkem

poprvé právě na loňském festivalu v Telči. To si ještě neříkali

Kybabu

(zkuste dešifrovat podle nástrojů) a představili novou desku

Noční lov

. Toto album si Olin Nejezchleba daroval pro radost a k narozeninám. Olin si nehraje na velkého

zpěváka, ale jeho písně na spoustu témat znějí sympaticky, stejně jako je mi léta sympatický autor. V kombinaci zmíněných dvou skvělých muzikantů s občasnými „záskoky“ Pavla Skály a houslisty Vladimíra Pavlíčka, byl zámek plný pohody. Druhým účinkujícím byl skladatel, muzikant, textař a nevím co ještě

Petr Skoumal

. Petr Skoumal, absolvent brněnské JAMU v oboru skladba, mi pomáhal spolu s Janem Vodňanským a dalšími věřit, že jsou ještě hodnoty, které odolávají hloupému a zlému režimu. Na desce

Poločas rozpadu

, vydaném ještě před „cinkáním klíčů“ v listopadu 1989 zněly písně, které by několik let před vydáním desky znamenaly basu za pobuřování a ještě dříve minimálně 25 let odnětí svobody. Večer na zámku u kláves stojící Petr Skoumal musel radě diváků před písní o starém pánovi, který poslouchá jazz, vysvětlit, co byla výjezdní doložka. Přes všechna „věčka“ a aféry je báječné, že je nutno takové pojmy vysvětlovat. Pan Skoumal přidal ještě pár písní, dostal květinu a zářil spokojeností, stejně jako publikum. Hlavní hvězdou večera byl

Vladimír Mišík

a jeho

Etc.

, pravidelný účinkující v Telči. Snoubí-li se životní a umělecká poctivost s darem hudební invence, je výsledek to nejlepší, co si může publikum přát. Poslední Mišíkova deska

Ztracený podzim

, vydaná s velkým odstupem po předchozím albu

Umlkly stroje

, je nábojem stříleným našlápnutou kapelou a hlasem interpreta, nepoznamenaným lidskými i zdravotními problémy a znějícím snad lépe než zamlada. Takto zněl Mišíkův hlas i na zámeckém nádvoří. Samozřejmě nechyběl, Mišíkovým žertem, ani „Etc. revival - „Hudba pro nalezené harmonium-majstrštyk Honzy Hrubého, dnes majstrštyk výborného Vladimíra Pavlíčka,

Sladko je žít

s vytleskávanými sóly excelentního „Kulicha“ Pokorného či

Jiřího Veselého, v dočasné roli akordeonisty, či *Variace na renesanční téma*, která dostane tu nejlepší tvář až s cellem Olina Nejezchleby. Nerad bych ale v rámci chvály muzikantů zapomněl na „zámecké“ zvukaře. Tím hlavním je tradičně Honza Friedl s občasným střídáním, v tomto případě Šimonem Kotkem. Po takovém nářezu, jakým byl Mišík, jsem se musel v duchu omluvit kapele November 2nd se Sašou Langošovou, která výjimečně vystoupila v rámci nocturna na zámeckém nádvoří. Na konec reportáže jsem si nechal jednu výbornou zprávu: Zítřejší nocturno se poprvé koná ve sklepě, kde se vždy nocturna i Vánoční prázdniny konaly. Čtvrteční den a večer byl pro mě letošním posledním dnem v Telči. Život má své hezké i smutné stránky. U těch druhých jsem se dozvěděl a Medvěd to i večer na zámku potvrdil, že se již nesetkáme se štíhlým a opáleným tanečníkem, který dával každé účinkující dívce a ženě po skončení vystoupení růže. Nevím ani, jak se ten člověk vlastně jmenoval, ale patřil k milým figurkám festivalu. Bohužel, již nám nezatančí a růže bude rozdávat někde, odkud není návratu. Tak si na něj vzpomeňte, vy, kteří jste jej znali.

Odpoledne u Kocoura vystoupila kapela **Jen tak tak** z Jindřichova Hradce. Pro diváka je kapela spojena s Mildou Vokáčem, člověkem s velmi širokým záběrem. Jen tak tak je dnes pouze duo složené z Petra Jarčevského a zpěvačky Nely Mládkové. Bohužel zaznělo jen několik písní a velký černý mrak nad Telčí, změněný v déšť, vyhnal diváky pod podloubí a poté i muzikanty z pódia. Kapela

Echolama, zaniklá v roce

1997 a letos obnovená, proto hrála v čajovně v Lidušce. Má ve svém středu jen jednoho bývalého člena - známého zvukaře Pavla „Páju“ Jindráka a zbytek tvoří noví členové. Kapela zní mile a křehce.

Večer na zámku byl ve znamení promoklé fronty na otevření scény a promoklého prvního vystoupení. V reproduktorech šumělo, praskalo a občas i bouchalo. S tím vším se prala pražská kapela **Monogram**, která hraje bluegrass již přes dvacet let. Vede ji kytarista, zpěvák, skladatel a textař Jakub Racek. Jakuba Racka jsme vídali mimo jiné i v kapele Pavlíný Jíšové, ale střídá jej Michael Vašíček. Krom Jakuba Racka jsou v kapele i další tři vynikající muzikanti: bratři Jahodové - banjista Jaromír a mandolinista Zdeněk. Čtvrtým hráčem je kontrabasista Pavel Lžičař, kterého jsme mohli vidět v Suchého Hottentots Orchestra i jinde. Podobně jako Reliéf hraje i Monogram většinou písně s anglickými texty z dílny Jakuba Racka. Myslím, že Monogram se líbí i tomu, kdo styl bluegrass v životě neslyšel. Především ale Monogram zahnal déšť, takže bratry Ebeny diváci sledovali již bez pláštěnek, byť s nohama v loužích.

Bratři Ebenové

, čili Ebeni, byli v Telči již potřetí. Jako vždy je doprovázela část Etc. - „Kulich“ Pokorný, Pavel Skála, Jiří Veselý a bubeník „Zelí“ Zelenka. Na kontrabas hrál jako vždy jeden z nejlepších evropských hráčů Jaromír Honzák. Psát o tom, co jako vždy k potěšení všech proběhlo, je opakování vyřčeného či napsaného. Koncert skončil a nebyla síla jít promočený a zmrzlý jinam než na čaj a ne na nocturno. Nezbyvá než se rozloučit s tím krásným městem a popřát divákům stejně krásné a méně deštivé zážitky z festivalu.